

Recensie het Parool Stepping stones

In Stepping Stones zien we hoe jonge Surinamers jongleren met verwachtingen

Een houten stelling, verdeeld over drie verdiepingen, verbeeldt het ouderlijk huis van een vierkoppig gezin. Dit sobere decor vangt de essentie van *Stepping Stones*, waarin drie generaties Surinamers in Nederland lief en leed delen. In dit slotstuk van Orkaters trilogie komen de dromen, teleurstellingen en verwachtingen van de jongste generatie samen met die van hun voorgangers.

Hij draagt de wereld op zijn schouders, wil iedereen tevredenstellen. Zuidasjongen Brian (Fjodor Jozefzoon) – polo, lakschoenen, duur horloge – lijkt het goed te doen: hij is net partner geworden en heeft een huis gekocht. Toch broeit onder de oppervlakte een kwestie die zijn leven op losse schroeven zet.

Na *Woiski vs. Woiski* (2018) en *De Gliphoeve* (2021) presenteren Orkater en het Bijlmer Parktheater het derde deel van hun trilogie. Nu staat het heden centraal, waar de jongste generatie Surinaamse Nederlanders zich probeert staande te houden in een maatschappij die nog geen volledige gelijkheid biedt.

Oma Hedy (Manoushka Zeegelaar Breeveld), ooit leadzangeres van de band Stepping Stones, heeft haar kleinkinderen Brian en Alyssia (Romy Vreden) onder haar hoede genomen als 'kweekjes', kinderen die bij familieleden opgroeien. Ook hun flamboyante oom Orlando (Gery Mendes) is bij haar grootgebracht.

Terwijl Brian en Alyssia hun eigen levens willen vormgeven – hij streeft naar financiële vrijheid, zij schildert en woont in haar atelier – worden ze geconfronteerd met de

verwachtingen van hun familie en met maatschappelijke vooroordelen. Elk van hen draagt bovendien geheimen met zich mee die ze voor elkaar verborgen houden.

Gezinsuitbreiding

Vooraf de verhaallijnen van broer Brian en oma Hedy zijn memorabel. Brian lijkt sterk, maar is bezorgd over de toekomst en een ongeplande gezinsuitbreiding. Hedy reflecteert op haar leven en de tekortkomingen van haar eigen kroost, en legt uit waarom ze voor haar kleinkinderen zorgt.

Beide personages zijn overtuigend neergezet, met herkenbare trekjes. Brian toont zijn liefde voor Alyssia middels kleine gebaren: een hand op haar schouder, een tedere oogopslag. Hedy luistert en geeft levenslessen, maar is wanneer het op haar eigen geheim aankomt conflictmijdend.

Schrijversteam Geert Lageveen, Roziena Salihu en Maarten Van Hinte weten hoe ze je hart in moeten fietsen, met prachtig gedetailleerde beschrijvingen, bijvoorbeeld wanneer Hedy terugblijkt op haar leven in Suriname: "Ik wil voor de laatste keer de grond aanraken, nog één keer mijn pas vertragen, zeggen wat er anders is, hetzelfde bleef."

Toch blijft het verhaal over de grote lijn wat braaf. Ook de regie van Lageveen voelt statisch. Er worden niet veel risico's genomen, met spel dat grotendeels op de zaal wordt gespeeld.

Liefdevol

De vierkoppige band vormt de ruggengraat van de voorstelling en brengt een mix van funk, jazz, kaseko en andere stijlen. Sophie Anglionin, die zowel zingt als toetsen en trommels bespeelt, serveert tevens wat krachtige uithalers. Trompettist Walther Muringen en Zeegelaar Breeveld voeren tegen het einde een liefdevol duet uit, waarin spel, zang en dans vervlechten.

De combinatie van band en acteurs maakt *Stepping Stones* een ontroerende muzikale theaterervaring. Samen met *Woiski vs. Woiski* en *De Gliphoeve* brengen Orkater en het Bijlmer Parktheater met dit laatste deel een fraai eerbetoon aan de rijke Surinaams-Nederlandse geschiedenis.